

ΡΑΜΠΙΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

'Εν 'Αθήναις δραχμὰς 10. — 'Εν ταῖς ἑπαρχίαις δραχμὰς 11

Τιμᾶται λεπτῶν 10

'Εν τῇ ἐξωτερικῇ πράξει χρυσᾷ 18.

Τιμᾶται λεπτῶν 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Γεώργιος Π. Φριαλιάρης

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΚΑΤΩΘΕΝ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΡΙΚΟΥΠΗΝ

— 'Επὶ τῇ νίκῃ αὐτοῦ ἐν τῇ Βουλῇ —

Ἐνίκησες! ἐνίκησες!

Καὶ πῶς νὰ μὴ νικήσῃς;

Τὴν πρὸ μεγάλη δύναμι

'Στὰ χέρια σου κρατεῖς,

Ναὶ γιόρταζε τὴ νίκη σου,

Μ' ἂν θὲς νὰ μ' ἀγροικήσῃς

'Απὼν σὲ 'Ηφίστειο,

'Αγροῖκα με, πατεῖς.

'Η νίκη σου, γὰ τὸ λαὸ,

Τρικουπή, δὲ σημαίνει

Γιὰ τὸ λαὸ ποῦ γδέρνεται

'Στοὺς φόρους καὶ πεινᾶ

'Η δάφνη σου ἐστὶ αἷμά του

Τὰ φύλλα τῆς πληθαίνει

Κι' ἡ πρασινάδα τῆς βαρῦ

Χειμῶνα σοῦ μηνᾶ.

Δὲν εἶναι νίκη τοῦ λαοῦ

'Η νίκη ποῦ κερδίζεις,

'Ογδόντα τόσοι βουλευταὶ

Δὲν εἶναι ὁ λαὸς

Λαὸς δὲν εἶν ἀληθινὸς

Αὐτοὶ ποῦ τοὺς ταΐζεις

Κι' εἶται Θεὸς ἐστὴν τέπη τους

'Στὴν ψῆφόν τους Θεός.

Αὐτοὶ ἐστ' αὐτιά σου γώνουε

Δεξὰ ζερβὰ μπαμπάκι

Νὰ μὴν ἀκούς τ' ἀληθινὸς

Λαοῦ σου τὴ φωνή

'Η δάφνη σου, Χαρίλαε

Εἶναι πικρὴ φαρμάκι

Γιὰ τὸ λαὸ π' ἀληθινὰ

Τὸν τόπο του πονεῖ.

Κι' ἂν ἐβγαλῃς περίσσεμα

Μὲ λόγια, μόνε λόγια

'Η τὸ βγαλῃς ἀληθινὸ

Καθὼς ἐστὶ τὸ λὲς

'Ολοῦθε τὸν εἰσπράχτορα

Τὸν βλέπομε σὰ μπόγια

Καὶ θάρθη μέρα ποῦ καὶ σὺ

Τὴ νίκη σου θὰ κλαῖς.

'Αν ἦναι μέσα ἐστὶ Βουλῇ

Τὸ κόμμα σου μεγάλο

Κι' ἡ πλειονοψηφία σου

Τὸ Θόδωρο νικᾶ,

Μπορῶ κι' ἐγγλεζοστοίχημα

Μὲ σέβανε νὰ βάλω,

Πῶς ἐστὴν παλαιστρα τοῦ λαοῦ

'Ο Θόδωρος νικᾶ.

Νικᾶ, νικᾶ ὁ Θόδωρος,

Μὰ Θόδωρος, σὰ λῖω,

Δὲν ἐννοῶ τὸ Θόδωρο

Αὐτὸν τὸ σημερινὸ

Καὶ τὴν Ἀντιπολίτευσι

'Αληθινὰ τὴν κλαίω

Τὴν κλαίω γιὰ τὸν ἀρχηγὸ

Μὰ δὲν τὴ συχωρῶ.

Μπουλούκι μοιζέει λεονταριῶν

Μπουλούκι ποῦ κινάει

Κινάει γιὰ τὸν πόλεμο,

Μὲ λαγοστρατηγὸ

Τῆ χήτη του ἀνώφελα
Καὶ τὴν ὀργιὰ κουνάει
Τὸ θάρρος ἀπ' τὰ στήθια του
Δὲ χύνει ἴστο λαγό.

Ἄ! ποῦ ἴσαι Γέρο τοῦ Μωριά
Ὅπου χαμογελοῦσες
Καὶ μέτ' ἀπ' τὸ χαμόγελο,
Μὲ μία σου ματιά,
Ἀστροπελέκια στὸν ἐχθρὸ
Ἀνέλπιστα πετοῦσες
Καὶ ἀναβες στοὺς φίλους σου
Τοῦ θάρρους τὴ φωτιά;

Ποῦ εἶσαι Γέρο Βούλγαρη
Ὅπου καὶ βασ' ἠάδες
Μὲ μιὰ κλωτσιὰ τοῦ ἐδιωχνες
Ἐγύριστη μεριά
Ποῦ τρέμανε τὴ φέσα σου
Κι' ὁ δεινάς καὶ ὁ τάδες
Σὰ σμίγανε τὰ φρύδια σου
Ἀπὸ θυμοβοῦριά;

Ποῦ εἶσαι, Παμεινώντα μας,
Λειονταροστηλωμένε,
Ὅπου μιλοῦσες κι' ἐτριζεν
Ὁ θόλος τῆς Βουλῆς,
Ἄ! τί ἐλπίδες τοῦ λαοῦ
Μαζῆ σου ἴναι θαμμέναι!...
Ἄν ζοῦσες, δὲ βασιλεῦε
Κανέννας Φασουλῆς!...

Τιμὴ καὶ δόξα τῆς Βουλῆς
Τὰ λίγα παληκάρια,
Ποῦ τό 'δειξαν κι' ἐψήφισαν
Μ' ἀλήθεια, μὲ τιμὴ,
Μ' ἄλλος ἑταιρία ἀρχηγός
Σὲ τέτοια μας λειοντάρια,
Ποῦ χάνονται μ' ἓνα λαγὸ,
Χριστέ μου, ἄς νὰ μὴ!...

Καλὰ τὸν ἐσυγύρισε,
Χαρίλαε, καὶ πάλι
Ἐγὼ θαρροῦσα πῶς μὲ μιᾶς
Θὰ γκρεμισθῆς νὰ πᾶς
Καὶ πῶς θὰ μπῆς καὶ φυλακὴ
Μὰ σήκωσες κεφάλι
Καὶ τοῦ Βουλπιώτη τῆς πομπαῖς
Ἰτά μουτρα μας χτυπᾶς!

Μπράβο Τρικούπη μὰ τὸ θιὸ,
Ἀλήθεια σὲ θαυμάζω
Ὅσῳ κι' ἂν ἦμαι Ραμπαγᾶς
Σὲ μπραβοχαιρετῶ...
Μὲ τόσοι ρουσφετλῆδες σου
Τὴ νίκη σου γιορτάζω
Τὸν Μπράβο τοῦ Βουλπιώτη σου
Ἰτά μουτρά σου πετῶ!...

Καὶ τώρα μπρός! ἐνίκησες
Καὶ θὰ νικᾶς ἀκόμα,
Ὅσῳ δὲ βρίσκεται κανεὶς
Λειονταροστρατηγός
Νὰ σπάσῃ τὸ μεγάλο σου
Ῥουσφετωμένο κόμμα
Καὶ βγαίνει νὰ σὲ πολεμᾷ
Ἐνας λαγός, ἓνας λαγός.

ΓΕΝΗΘΗΤΩ ΦΩΣ!

(Ζῆται τὴν συνέχειαν εἰς προηγούμενα φύλλα, μονά, διπλά, τριδιπλά καὶ τετραδιπλά καὶ εἰς τὸ μόνον τῆς προχθῆς Τρίτης).

XXXXIIX.

ΕΠΗΛΟΓΟΣ

Διὰ τὰ ἐπίλοιπα μέρη τοῦ ΓΕΝΗΘΗΤΩ ΦΩΣ παραπέμπομεν τοὺς ἀναννώστας εἰς τὴν «ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΖΗΤΗΣΕΩΝ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ», φρονούντες ὅτι, ὅσοι ἱκανῶς δὲν ἐφωτίσθησαν, δύνανται νὰ φωτισθῶσιν ἀκόμη ἐκ τῆς ἀναγνώσεως αὐτῆς.

Ἄλλ' οὐχ ἤττον τοῦτο δὲν θὰ ἐμποδίζῃ ἡμᾶς τοῦ ν' ἀναδημοσιεύωμεν ἐνίστε περικοπὰς λόγων τῶν κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ἀγορευόντων ἐν τῇ βουλῇ, ἐν κρίσιμοις περιστάσεσι τοῦ ἔθνους, ἀφοῦ μάλιστα καὶ ἀντιγραφικὰ δὲν θὰ πληρῶνωμεν, καὶ τὸ φύλλον μὲ ὠραίαν ὕλην θὰ γεμίζωμεν.

Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι θὰ προσπαθῶμεν νὰ ἐκλέγωμεν τὴν τοιαύτην ὕλην ἀμερολήπτως.

Ταῦτα καὶ ἀφοῦ, ὡς πιστεύομεν ΕΓΕΝΕΤΟ ΦΩΣ, ἀναγγέλλομεν τοῦ ΓΕΝΗΘΗΤΩ ΦΩΣ τὸ ΤΕΛΟΣ.

Κ Ε Μ Α Λ

I

Ὁ Κεμάλ ἀπέθανεν.

Ὁ Κεμάλ δὲν ὑπάρχει πλέον ἐν τῇ ζωῇ...

Χαρᾶς εὐαγγέλια — ψάλλουσιν οἱ ψευδοἰσλαμῆδες τῆς τυφλωτοῦσας ὑποφυλικῆς δημοσιογραφίας — χαρᾶς εὐαγγέλια διὰ τοὺς Ἕλληνας, διότι ἐκ τοῦ στήθους αὐτῶν ἀφῆρθη δεινὸς ἐφιάλτης.

Τούτέστιν.

Χαρᾶς εὐαγγέλια διὰ νῆπια πρὸ τῆς κοιτίδος τῶν ὁποίων ἐπέσειον φοβερὸν μορμολύκειον... Καλύψατε ὑπὸ αἰσχούς τὰ πρόσωπα σεις, οἱ ἀγαλλιώντες, οἱ κροτοῦντες τὰς χεῖρας καὶ ἀνακηδῶντες ἐν παιδικῇ χαρᾷ διότι ἡ **ΜΙΟΥΣΑ** σὰς ἀπῆλλαξε τοῦ παράσσοντος τοῦ ὕπνου σας μορμολυκείου.

Καὶ μὴ καλῆσθε ἀνθρωποι καὶ μὴ καλῆσθε ἐλεύθεροι καὶ μὴ τολμήσατε νὰ κληθῆτε Ἕλληνες, σεις οἱ ἀναμείνοντες ἱκανοποιήσιν καὶ ἀπάλειψιν τοῦ ἐγκολαφθέντος ἐπὶ τοῦ μετώπου τῶν πατρῶνων ὑμῶν—καὶ οὐχί τῆς πατρίδος—αἰσχούς, οἱ προσδοκῶντες ἐκ μοιραίων περιστατικῶν.

Ἐκ τοῦ τυχαίου ἐξ ἀποπληξίας θανάτου ἐνός Κεμάλ!.....

Πρὸ ἐξήκοντα ἐτῶν, ὅποτε ὁ κολοσσὸς τοῦ κράτους τῶν Ὁσμανλήδων ἐπεκάθητο βαρὺς καὶ συνέτριβε τὴν δύσμοιρον

ταύτην χώραν, ὅποτε ὁ φοβερὸς Ἀσιανὸς δράκων περιέσφιγγεν ἐν τοῖς δακτυλοῖς αὐτοῦ καὶ συνέπιπτε τὴν Ἑλλάδα, ὅποτε ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον αὐτῆς ὁ βέβηλος ποῦς τοῦ Τούρκου κατεπάτει τὴν ἐνδοξον καὶ ἱερὰν γῆν, τὴν φωταυγῆ τῆς ἐλευθερίας ἐστίαν, δράκες δὲ τινες ἐξηνητημένων καὶ γυμνωτάντων βαγιάδων ἐπὶ τῶν ἀποκρήμων φαραγγῶν καὶ ὄρεων ἀνεκλήρυστον τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἔθνον τῷ Ἄρει, ὅποτε συντρίμματα καὶ ἐρείπια αἰμοβαφῆ ἐκάλυπτον τὴν κλασικὴν γῆν καὶ δὲν ὑπῆρχον πόλεις καὶ δὲν ὑπῆρχον μέγαρα καὶ πλοῦτος καὶ χλιδῆ καὶ δὲν ὑπῆρχον στρατοὶ καὶ κυβερνήσεις καὶ στόλοι καὶ δὲν ὑπῆρχε στέμματα ἑλληνικὸν καὶ δὲν ὑπῆρχον βασιλεῖς καὶ δὲν ὑπῆρχεν Ἑλλάς, πρὸ ἐξήκοντα ἐτῶν, ραπίσματα ἐνὸς Κεμάλ ἤθελον ἐκπλυθῆ ἐντὸς χειμᾶρῶν αἱμάτων καὶ δι' ἑκατομῶν πτωμάτων ἐχθρικῶν ἤθελον ἱκανοποιηθῆ τὸ περιῦρυσθὲν λάβαρον τῆς πατρίδος.

Σήμερον, μετὰ ἐξηκονταετῆ ἐλεύθερον βίον, μὲ στρατιωτικούς ὀργανισμούς, μὲ σχολὰς στρατιωτικὰς, μὲ στόλους καὶ προϋπολογισμούς 100 ἑκατομμυρίων, μὲ στέμματα, μὲ πανισχύρους συγγενεῖς, ἀναμένομεν ἢ Μοῖρα νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν πρωθεῖσαν καὶ περιῦρυσθεῖσαν βαρέως ἐθνικὴν ἡμῶν φιλοτιμίαν διὰ τοῦ μοιραίου θανάτου ἐνὸς Κεμάλ! . . .

Ψάλλατε λοιπὸν ἐπινίκια καὶ τονίσατε παιᾶνας χαρμῶν διότι ὁ ἐχθρὸς ἡμῶν καίται πτώμα ἤδη ἀνίσχυρον πεσῶν ὑπὸ τὴν ἐξολοθρευτικὴν μοιραίου θανάτου πνοῆν.

Ψάλλατε, χαρῆτε, ἀπὸ ἀπεδείχθητε ἀνίκανοι νὰ ἐδικηθῆτε καὶ ἀποπλύνητε, ὡς ἄνδρες, ὡς Ἑλληνας, τὰς ὕβρεις! . . .

* *

Ἄλλ' ὄχι!

Ἡ Ἑλλάς μὴ ἐννοοῦσα ἱκανοποιήσῃ τὴν μετὰ δύο ἢ τρεῖς μῆνας ἀπόδοσιν τῆς κατασχεθείσης αὐθαιρέτως περιουσίας τῶν τέκνων τῆς, οὐδ' ἐξιλέωσιν αὐτῆς διὰ τὴν περιῦρυσιν τῆς σημαίας, τὸν τυχαῖον τοῦ Κεμάλ θάνατον ἐκλαμβάνουσα, ὡς οἱ ὀργιζόντες ἐπὶ τοῦ σώματος τῆς πατρίδος ἐθνολετῆρες, καταλογίζεῖ ἐν τῷ «Δοῦναι καὶ Λαβεῖν» τοῦ μεγάλου βιβλίου τῶν ἡσοληψιῶν μεταξύ λαοῦ καὶ κυβερνώντων καὶ σημειοὶ εἰς βᾶρος τῶν τελευταίων.

«Ραπίσματα καὶ ὕβρεις τοῦ Κεμάλ.»

Κατάσχεσις περιουσίας Ἑλλήνων πολιτῶν ἐξ ὕβρισις τῆς Ἑλληνικῆς σημαίας! . . .

Τὰ δὲ ραπίσματα, ἅτινα ἐδέχθητε ἐν ὀνόματι τῆς πατρίδος τοῦ ἐπὶ τῆς ἀνευθυνότητος ὑμῶν παρεῖας μὴ φαντάζεσθε ὅτι ἐξηλειφθησαν δι' ἐνὸς τυχαίου θανάτου ἐνὸς Τούρκου ὑπαλλήλου.

Ὅχι! Τὸ ἐξ αὐτοῦ αἴσχος περιβάλλει ὑμᾶς, ὑμᾶς καὶ μόνοι, οὐδ' ἐξαλείφεται οὐδὲ παραγράφεται διὰ τῆς παρελεύσεως τοῦ χρόνου.

Ἐὰν περιηγᾶτε τὴν Ἑλλάδα εἰς τοσοῦτο ἐξασθενώσεως, ἀποχαυνώσεως καὶ ἐξευτελισμοῦ, ὥστε νὰ κύπτῃ πρὸ τῶν ραπισμάτων ἐνὸς ἐπάρχου Ὁθωμανοῦ, σεῖς οἱ φέροντες τὸ στίγμα τοῦ ραπισματος ἀνεξάλειπτον, σεῖς οἱ καθήμενοι ὑψηλὰ, θέλετε δώσει δίκην τούτων τῷ ὕβρισθέντι ἐν τῷ ἀναισχύντῳ ὑμῶν προσώπῳ Ἑλληνικῶ ἔθνει καὶ πληρῶσει ἡμέραν τινα, ἐγγιζούσαν, τοῦ αἵσχους τ' ἀντίποινα διὰ τῆς ἀμειλίκτου τιμωρίας, ἣν θέλει ἐπιβάλλει ὑμῖν ἡ ὑψωμένη καὶ πατάσσουσα χεὶρ τοῦ λαοῦ, τῆς Ἑθνικῆς δικαιοσύνης ὁ τιμωρὸς βραχίω, κύπτοντες μέχρι τοῦ βορβόρου τὰ φέροντα τὸν στέφανον τῆς ἐθνικῆς κατασχύνης μέτωπα ὑμῶν . . .

II.

Κεμάλ! Ἄλλὰ τί ἐστὶ Κεμάλ;
Βέης καὶ διοικητῆς τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου, ὑπάλληλος τῆς Ὁθωμανικῆς αὐτοκρατορίας μόνον;

Ὅχι βεβαίως.

ὑπὸ τὸν διοικητικὸν ὑπάλληλον ἐλάνθανεν οἰστρόληπιος Ἀνατολίτης, εὐφάνταστος ποιητῆς, νεότουρκος ἄλλοτε παλαιότουρκος, κατόπιν χαρακτήρ ἀκατανόητος, πλήρης κακιῶν καὶ θηριωδῶν ἐνστάσεων ἀφ' ἐνός, πλήρης διανοητικῶν χαρισμάτων ἀφ' ἑτέρου.

Ἄλλ' ὑφ' ὅλα ταῦτα ἐκρύπτετο εἰς μέγας ἀναρχοισμὸς.

Ἐκτακτος προσωπικότης ἐν τοῖς σημερινοῖς χρόνοις.

Ὁ γνήσιος τύπος τοῦ Ὁθωμανοῦ.

«Ὁ ἀληθὴς Τούρκος!»

* *

Ἦν ἡ ἐμφύχωσις, ἡ προσωποποίησης, οὕτως εἰπεῖν, τῆς *Τουρκικῆς ιδέας.*

Ἐὰν θελήσῃτε τέλειον τύπον Ἑλληνοῦ, δὲν θὰ τὸν ζητήσετε βεβαίως μεταξύ τῶν Ἑλλήνων τῆς σημερινῆς ψευδοπολιτισμένης γενεᾶς, μεταξύ τῶν ὑψηλοπολιτογράφων *θαμῶν* τοῦ Lassale, μεταξύ τῶν πατριωτῶν τῆς βουλῆς μας, μεταξύ τῶν ἀπτήνων νεοσσῶν τῶν τιτυσιζόντων ἐκ τῆς ρωλεᾶς αὐτῶν στιχοῦργήματα καὶ ἀντιπροσωπευόντων τὴν ποίησιν σήμερον ἐν Ἑλλάδι, οὐδὲ μεταξύ τῶν ἐπὶ τῶν λιθοστρώτων πεζοδρομίων τῆς πρωτεύουσας συρόντων καὶ κροτούντων τὰ ξίφη αὐτῶν ἀξιωματικῶν μας.

Ἄλλὰ θ' ἀναδράμητε εἰς τὸ εὐκλεές καὶ ἀποπτάν, οἶμοι! ἀνεπιστρεπτεῖ, παρελθόν, εἰς τοῦ **ΣΙ** τὴν ἐνδοξον καὶ ἡρωικὴν γενεάν, θὰ λάβητε τὸν ἔσχατον τοῦ ἀγῶνος ἐκείνου μαχητὴν, τὸν τελευταῖον Ἑλληνα, ἵνα δώσῃτε τέλειον τύπον τοῦ ἀληθοῦς Ἑλληνοῦ, ἵνα σωματοποιήσῃτε τὸ ἰδανικὸν τοῦ χαρακτήρος τοῦ Ἑλληνοῦ! . . .

Ὁ τοιοῦτος Ἑλληνα ἀνήκει εἰς τὸ παρελθόν. Τοιοῦτος, Ἑλληνα, καὶ ἂν ὑπῆρχε σήμερον, θὰ ἦτο τέλειος ἀναρχοισμὸς . . . Σιὰ ἐκ τῶν τάφων ἐγερθεῖσα καὶ μεταξύ ξένων ἐν τῇ ξένη πλανωμένη . . .

Θὰ ἦτο ἀκατανόητος: τί ζητεῖ μεταξύ ἡμῶν.

Ἀκατάληπτοι δὲ ἦ καὶ γελοῖα θὰ ἦσαν αἱ ἰδέαι του . . . Πράγματι, τί θὰ ἐλέγετε περὶ ἀνθρώπου ὅστις ἤθελε θύσει ἐν τῷ βωμῷ τῆς πατρίδος περιουσίαν, ἀπολαύσεις, τιμὰς, χλιδὴν εὐμάρειαν, οἰκογένειαν καὶ ζῶν, ὅστις θὰ ἠγάπα τὴν πατρίδα αὐτοῦ, τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν ἐλευθερίαν πλειότερον παντός ἐν τῷ κόσμῳ, ὅστις δόγμα του θὰ εἶχεν ὅτι: «πατὴρ τε καὶ μητὴρ καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων τιμιώτερον ἐστὶ πατὴρ» καὶ ὅστις θὰ ἐπρέσβευεν ἐπὶ τέλους τὰ τῆς μεγάλης ἰδέας, θὰ ἤθελε πρωτεύουσαν τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ θὰ ὠνειροπώλει τὴν Ἑλλάδα μέχρι τοῦ Ἰστροῦ πρὸς βορρᾶν καὶ μέχρι τοῦ Ταύρου πρὸς ἀνατολὰς;

Ἡθέλατε κινήσει τὰς κεφαλὰς καὶ καγχάσει, ὡς ἐνώπιον παρᾶφρονος.

* *

Φαντάσθητε ἤδη Ὁθωμανὸν τῶν σφαγῶν τῆς Χίου, μαχητὴν ἐκ τῆς στρατιᾶς τοῦ Ἰβραήμ, τοῦ Κιουταχῆ ἢ τοῦ Μουσταφᾶ πασᾶ τῆς ἐπαναστάσεως καὶ ἐτι ἀποτέρω, ἀναπαρστήσατε κατὰ τὰς παραδόσεις ἐν τῇ φαντασίᾳ ὑμῶν Ὁθωμανὸν τῶν παρεληλυθότων αἰώνων τῆς δόξης τοῦ Ἰσλάμ, Ὁθωμανὸν ἐν τῇ μαχαίρᾳ καὶ τῷ *γιαταγαρίῳ* αὐτοῦ βιοῦντα, μὴ γινώσκοντα ἢ τὸ ἄρχειν, δεσπάζειν καὶ σφάζειν ἀπίστους καὶ ἀδυνατοῦντα νὰ κατανοήσῃ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρχωσιν ἄπιστοι μὴ κύπτοντες καὶ μὴ καταπατούμενοι ὑπὸ τὴν πτέρην τοῦ Παδισάχ . . .

Καὶ θέλετε εἶχει τὸ *ιδανικόν* τοῦ Τούρκου.

Τὸν γνήσιον τύπον ἀληθοῦς Τούρκου.

Τὸν Κεμάλ!

* *

Ὡς ἀπέπτη ἡ γενεὰ ἐκείνη τῶν γινάντων τοῦ ἀγῶνος καὶ διεδέχθη αὐτὴν ἢ τῶν πιθηκιζόντων ἐν τῷ πολιτισμῷ καὶ θηλυδριῶν γενεὰ τῆς σήμερον παρ' ἡμῖν—ἔχομεν ὑπ' ὄψει,

έννοείται, τὴν ἐπικρατοῦσαν χροιάν τῆς κοινωνίας ἡμῶν, χωρὶς ν' ἀρνούμεθα τὰς παραμυθητικὰς ἐξαίρεσεις—οὕτω καὶ ἡ τῶν ἀγρίων καὶ φανατικῶν ὁπαδῶν τοῦ Ἰσλάμ. γενεὰ ὁσημέραι ἐκλείπει ὑποχωροῦσα πρὸ τῶν νέων ἰδεῶν τοῦ πολιτισμοῦ καταναγκαστικῶς.

Ἄλλ' ὁ μὲν Ἕλληνας ἐν τῷ πολιτισμῷ δὲν ἀπόλλυται, διότι ἡ ἀνάπτυξις τῶν ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν, ἡ χειραφεσία τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ἐλευθερία καὶ τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας ἡ ἀνύψωσις καὶ διαφώτισις προσήκει τῷ χαρακτῆρι τοῦ Ἕλληνος.

Ἐνῶ τοῦ Τούρκου τὸν τάφον ὀρύσσει ὁ πολιτισμὸς διότι πολιτισμὸς καὶ Τούρκος, δὲν δύναται νὰ συνυπάρξωσιν, ὡς δὲν δύναται νὰ συνυπάρξῃ τὸ φῶς μετὰ τοῦ σκότους, ἡ δουλεία μετὰ τῆς ἐλευθερίας, ἡ κτηνωδία ἡ θηριωδία, ὁ δεσποτισμὸς, ὁ θρησκευτικὸς φανατισμὸς μετὰ τῆς διανοητικῆς ἀπτύξεως, τῆς ἐξημερώσεως καὶ ἐξευγενίσεως τῶν αἰσθημάτων καὶ τοῦ ἀπλέτου φωτός δι' οὗ καταυγάζει τὴν ἀνθρωπότητα ἡ θαυμασία ἀνάπτυξις τῶν ἐπιστημῶν . . .

Ἡ δὲ ὑπαρξίς τοῦ **Κεμάλ** ἦν ἡ τελευταία ἀναλαμπή τοῦ σβεννυμένου μεγαλείου τοῦ Ἰσλάμ, ὑστάτη διαμαρτυρία τοῦ Ὀθωμανικοῦ ἀπολυτισμοῦ κατὰ τῶν ἐλευθεριῶν τοῦ αἰῶνος μας, τοῦ ἐρεθώδους σκότους τοῦ μεσαίωνα κατὰ τοῦ κατακλύζοντος τὰς ἡμέρας μας φωτός, δι' οὗ ὁ ἄνθρωπος οὐρανοῦψῆς βαίνει πλησίς πρὸς τὸ θεῖον! . . .

* *

Ἄλλὰ τί πρὸς ἡμᾶς ὁ Κεμάλ ;

Κατὰ τὴν ὡς ἄνω σκιαγραφηθεῖσαν ἀτελῶς εἰκόνα αὐτοῦ οὐδὲν ἄλλο ἦν ἢ **τέλειος πατριώτης Τούρκος**.

Ἐπὶ τὴν τοιαύτην ἔποψιν οὐδὲν ἔχομεν νὰ καταμεμφθῶμεν αὐτῷ.

Τούναντιον ἡ καρδιά ὠθεῖ ἡμᾶς ἵνα ἐπαινέσωμεν τὸν **πατριωτισμὸν** ὅπουδ' ἴποτε συναντῶμεν αὐτὸν, ὑπ' οἰανδ' ἴποτε μορφῆν. Ἐὰν δὲ ἄλλως ἐννοῆ τὸν **πατριωτισμὸν** ὁ Ἕλληνας καὶ ἄλλως ὁ Τούρκος, τοῦτο εἶναι ἀδιάφορον.

Ὁ Κεμάλ ἦν ἀληθὴς πατριώτης κατὰ τὴν ἰδέαν του καὶ ἐν γένει κατὰ τὰς ἰδέας ἐνὸς ἀληθοῦς ὀθωμανοῦ, ἀλλὰ καθ' ἡμᾶς καὶ πρὸς ἡμᾶς ἦν **βάρβαρος, θηριώδης, αἰμοδιψὴς δεσπότης καὶ στυγρὸς τύραννος**.

Δὲν ἀρνούμεθα τοῦτο· ἡ τοιαύτη ὅμως, καθ' ἡμᾶς, ὄψις του δὲν ἦτο ἀξία νὰ ἐξεγειρῇ τοσοῦτον πάταγον καὶ νὰ καταστήσῃ φόβητρον τὸ ὄνομα αὐτοῦ δι' ἡμᾶς . .

Ὅχι! Ἐπρεπεν ἡ Ἑλλάς ἀθωρόδως νὰ ᾔνοι εἰς κατάστασιν ν' ἀντιμετωπίσῃ ἕνα Κεμάλ, νὰ τιμωρήσῃ ἕνα αὐθάδη, φρενολήπτον, καθ' ἡμᾶς, ἔστω, καὶ καταστήσῃ σεβαστὴν τὴν ὑπαρξίς τῆς μεταξὺ τῶν ἐλευθέρων κρατῶν.

Μὴ οἱ πατέρες ἡμῶν τοῦ 21 δὲν ἠγωνίσθησαν κατὰ μισθῶν Κεμάλ, ἀσύντακτοι, πεινῶντες, ταλαιπωρούμενοι, ἀνευ μέσων, ἀνευ χρημάτων, ἀνευ ἀρχηγοῦ τοῦ κράτους, ἀλλὰ δρᾶκα ἀποτελοῦντες **κλεφτῶν** τῶν ὀρέων ;

Αἰσχος εἰς ἐκείνους οἵτινες παρέστησαν σήμερον τὴν Ἑλλάδα ὡς γύναιον κοπτόμενον καὶ φωνασκούν καὶ πτῆσον πρὸ τῶν ἀπειλῶν ἐνὸς καὶ μόνου Κεμάλ.

Καὶ ἤδη χαίρουσι καὶ τρίβουσι τὰς χεῖρας, χαιρεκακοῦσι καὶ πληροῦσι τὸν ἀέρα διὰ τῶν παιδαριωδῶν αὐτῶν κραυγῶν ἀγαλλιάσεως ἐπὶ τῷ τυχαίῳ θανάτῳ ἐνὸς φόβητροῦ αὐτῶν **Κεμάλ**, ἐνὸς Κεμάλ ἐξ ἐκείνων, ὧν ἐκατόμβας ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς Ἑλευθερίας ἔθυσαν οἱ πατέρες ἡμῶν.

* *

Ἄς συναποφῆρῃ λοιπὸν ὁ Κεμάλ μεθ' ἑαυτοῦ εἰς τὸν τάφον τὴν δικαίως ἀνήκουσαν αὐτῷ δόξαν καὶ φήμην τοῦ τελευταίου Τούρκου πατριώτου καὶ ἄς γελῶσι καὶ χαίρωσιν, ἐφημέρως ὅμως, οἱ καθήμενοι ὑψηλὰ κυβερνῆται ἡμῶν διότι τυχαίως ἀππλάγησαν ἐνὸς μορμολυκεῖου, ταρασσόντος διηνεκῶς τὰς παιδικὰς αὐτῶν ἀπολαύσεις . . .

Κατενόουν, οἱ μικροὶ, ὅτι ἄλλη ἱκανοποίησις δὲν ἠδύνατο νὰ ἦ ἐπαρκὴς ἐπὶ ταῖς προσβολαῖς ἃς ὑπέστημεν ἢ ἡ παῦσις καὶ εἰς δίκην εἰσαγωγή τοῦ Κεμάλ· ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἠδύνατο νὰ ἀπαιτηθῶσιν οἱ ψοφοδεεῖς καὶ δειλοὶ, οἱ τὸ ἔθνος στρατιωτικῶς καὶ οἰκονομικῶς καθ' ἐκάστην καταστρέφοντες.

Ἡδὴ ὁ Κεμάλ ἀπέθανε καὶ οὔτοι ὑπεκφεύγουσι, νομίζουσι, τὴν εὐθύνην καὶ γελῶσι κορυβαντιῶντες καὶ ὀργιάζοντες ἐπὶ τοῦ σώματος τῆς ἐκπνεούσης πατρίδος.

Ἄλλ' ἀπατώνται . . . διότι **γελᾷ καλῶς, ὁ γελῶν τελευταῖος**.

(5)

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

(5)

ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΙΚΗ

Τούτων γενομένων, ἀναστρέφονται καὶ παρατηροῦνται οἱ ἀριθμοὶ οὓς ἐν ἀθροίσματι ἕκαστος διὰ τῶν τριῶν χαρτίων ἐπέτυχε· ἀκολούθως ὁ **παγκιέρης** καὶ ὁ ἐκ τῶν ἀντιπάλων του πρὸς δεξιὰ λαμβάνουσιν ἀνά ἕνα ἄλλα παιγνιόχαρτα μέχρις οὗ ὑπερβῶσι τὸν ἀριθμὸν τριάκοντα, ὅποτε, συγκρινομένων τῶν ἐπιτευχθέντων ἀθροισμάτων, κερδίζει ὁ τὸ μεγαλειότερον ἔχων.

Ἄν συμπέσῃ νὰ ἐπιτύχωσιν ἴσον ἀριθμὸν ἀμφοτέροι οὐδὲν ἀποτέλεσμα κατορθοῦται γενικῶς· σημειοῦμεν ὅμως ὅτι ἐν τισὶ χαρτοπαικτεῖσι, εἰς τοιαύτην περίστασιν, ἐκ προνομίου κερδίζει ὁ πάγκος.

Τοιουτοτρόπως ἐξακολουθεῖ τὸ παιγνίδιον μεταξὺ τοῦ παγκιέρη καὶ τῶν ἄλλων ἀνευ οὐδεμιᾶς περιπλοκῆς καὶ δυσκολίας.

Π α σ σ έ τ α.

Ἐν τῇ **πασσέτᾳ** ὁ ἀριθμὸς τῶν παικτῶν δὲν περιορίζεται·

ἀναλαμβάνει δ' εἰς τούτων τὸν **πάγκον** καὶ καταθέτει ὀρισμένον ποσὸν ἐπ' αὐτοῦ.

Ὁ **παγκιέρης**, ἀφοῦ ταχθῶσι περὶ τὴν τράπεζαν οἱ ἀντίπαλοί του, ἀναμινύει τὰ χαρτὶα μιᾶς δέσμης καὶ κόπτει αὐτὴν. Μετὰ τοῦτο ἕκαστος τῶν ἄλλων παικτῶν λαμβάνει ἕν ἢ πλείονα παιγνιόχαρτα, μὴ ἐξεταζομένου ἂν καὶ ἕτερος ἔχη ταυτά, καὶ καταθέτει ἢ σημειοῖ ἐπ' αὐτῶν τὰς ποσότητας τῆς ἀρεσκείας του· εἰς δὲ, βοηθὸς τοῦ κόπτου καλούμενος καὶ ἔχων πᾶσαν πληρεξουσιότητα, ἐξετάζει ἀκριβῶς πάντα τὰ προταθέντα καὶ τὰς ἐπ' αὐτῶν ποσότητας, σαφηνίζων καὶ καθαρίζων πᾶσαν λεπτομέρειαν. Ἐν τῇ προόδῳ τοῦ παιγνιδίου εἰς τοῦτον μόνον ἀνάκειται νὰ προβῶσιν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀναφαινομένων ἀποτελεσμάτων, ἀπαγερευομένης τῆς ἐπεμβάσεως παντὸς ἄλλου, μὴ ἀμέσως ἐνδιαφερομένου ὡς κατόχου δεδηλωμένου τοῦ ἐν ἀποτελέσματι χαρτίου.

Τέλος ἀφοῦ τὰ πάντα πρὸς ἄρσιν πάσης ἐνδεχομένης ἀμβολίας διευκρινισθῶσιν, ἀναστρέφεται ὑπὸ τοῦ κόπτου ἡ δέσμη τῶν παιγνιόχαρτων καὶ παρουσιάζεται οὕτω τὸ πρῶτον ἐμφαινόν, ὅτι τὸ δι' αὐτὸ ὑπὸ τινος τυχόν παίκτου κατατεθὲν ποσὸν ἐκερδίσθη ὑπὸ τοῦ **πάγκου** κατὰ τὰ τρία τέταρτα. Ἀνασυρομένου τούτου, ἀναρτᾶται τὸ δεύτερον χαρτίον καὶ συμβαίνει τὸ ἐναντίον τῶν ἀνωτέρω κερδίζει δηλ. εἰς βάρος τοῦ **πάγκου** ὁ ἀντίπαλος παίκτης ὀλόκληρον τὸ ποσόν.

Κατὰ τὴν αὐτὴν τάξιν ἐξακολουθεῖ ὁ **κόπτης** σύρων ἀνά:

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἀνεκγυούς ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ (ἀριθ. 101) τῆς ἐφημερίδος «Ραμπάγας» ὅτι ὁ πάσχων συντάκτης αὐτοῦ — ὡς νὰ ἀναμνήνη ἡ ἀσθένεια — κρατῆται εἰσέτι, ὑπὸ προφάσεις, ἐν σκληρᾷ φυλακῇ, ἀντὶ νὰ μεταφερθῆ εἰς κατάλληλον πρὸς θεραπεῖαν μέρος. ἤσθάνθη πόνον διὰ τὴν ἀπανθρωπίαν καὶ ἔπεσα βαθυκλῆδον εἰς ρεμβασμούς.

Ἐνῶ τὸν λόγον, ἐσκέφθην, οὐδέποτε πρέπει νὰ καταδιώκουν διὰ τῶν τύπων — μόνης τῆς κοινωνίας εἰς τοὺς πολιτισμένους τόπους ἀρμοδίας νὰ ἀποφαίνεται — ἰδοὺ καὶ πάλιν σήμερον κατέστημεν ἄγριοι καὶ οὐχὶ μόνον προφυλακίζομεν τὸν γράφοντα, ἀλλὰ καὶ βασανίζομεν, ὡς ἱερεξετασταί, τὸ σῶμα διὰ τὴν διάνοιαν τὸ δ' ἔτι χειρόν καὶ πάλιν ἡ σχολὴ τῶν ἐπιτηδείων, ἐτοίμη νὰ προδώσῃ, ὡς ἐπὶ Ὀθωνος, ἤρχισε νὰ καταστρέφῃ διὰ διαφόρων τρόπων, νὰ συκοφαντῆ, χρωμένη τῇ ἄλλοτε μεθόδῳ τῆς ἀφοσιώσεως καὶ πιστευομένη ὡς τότε δυστυχῶς, πάντα ὑπερήφανον πολίτην.

Ἐρέμβασον οὕτω, λέγω, ὅτε ἐπὶ τῇ τελευταίᾳ ἰδέᾳ τοὺς ρεμβασμούς διεδέχθησαν ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος, ἃς ῥίψας πάραυτα εἰς τὸ χαρτί, ἀποστέλλω σήμερον εἰς τὴν δημοσιότητα, ἐπιφυλασσόμενος νὰ συνεχίσω, ἂν ὄχι δι' ὠφέλειαν τουλάχιστον διὰ τὴν ἱστορίαν.

* *

Ἐπέφωσκεν ἡ αὐγὴ τῆς ἐνδεκάτης Ὀκτωβρίου 1862. Οἱ δαίμονες ἐργαζόμενοι ἀπὸ τῆς ἐσπέρας εἶχον περαιώσει τὸ ἔργον τῆς ἐκθρονίσεως τοῦ Ὀθωνος, ὅτε ὁ τέως πλέον πρωθυπουργὸς Γενναῖος Κολοκοτρώνης ἀπεσύρθη μετὰ τῶν συνυπουργῶν του εἰς τὸν οἶκόν του, ἐν ᾧ παρετέθη σιωπηλὸν συμπόσιον, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποῦ ἀνηγγέλη ἡ ἐγκατάστασις τῆς Προσωρινῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ νέου ὑπουργείου, ὡς καὶ τὰ ὀνόματα τῶν μελῶν.

Τότε ὁ πεσὼν πρωθυπουργὸς ἀκούσας τὰ ὀνόματα καὶ κινήσας μελαγχολικῶς τὴν κεφαλὴν, «οὗτοι εἰσὶν, ἀνεφώνησεν, οἱ ἀντικαταστάται; ἀλλὰ, περιέργον, δὲν ἦσαν οἱ μέχρι τῆς χθὲς φίλοι καὶ πιστοὶ συνεργάται τῆς Βασιλείας; Μουντζωμένε Ὀθων!» Στραφεὶς δὲ πρὸς με — καθόσον εἰς ὅλας τὰς κρίσεις μου σιγμὰς ἤμην πάντοτε πλησίον του καὶ εὐπρόσδεκτος,

δύο καὶ διακεκριμένως καθ' ἓν ὅλα τῆς δεσμίδος τὰ χαρτῖα καὶ κερδίσει μὲν εἰς τὸ πρῶτον αὐτός, ὁ δὲ παίκτης εἰς τὸ δεύτερον. Κατ' ἐξαίρεσιν μόνον τὸ τελευταῖον δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψει.

Νόμος ἐν τῇ πασσέτᾳ ἐπικρατεῖ, ὁ ἐξῆς.

α') Ὁ κόπτης ὑποχρεοῦται νὰ δέχεται ὡς ἀντίπαλον τὸν τυχόντα, οἰονόηποτε καὶ ἂν προτείνῃ πόνητον, ὁσονόηποτε δὲ καὶ ἂν εἶναι τὸ ὑπὸ τούτου ἐριζόμενον ποσόν. Ἐξαιρετικῶς δύναται νὰ θέσῃ περιορισμούς μόνον μετὰ τὴν ἐναρξίν τοῦ παιγνιδίου, ὅποτε ἐπὶ πλέον ἂν τὸ προταθὲν χαρτίον εὔρεθῇ μετὰ τὸ ἤδη φανερόν, οὐδὲν ἀποτέλεσμα παρουσιάζεται καὶ ἡ συμφωνία θεωρεῖται διαλελυμένη.

β') Οἱ ἀντίπαλοι τοῦ πάγκου καταθέτοντες ἐπὶ τοῦ πόνητου τῶν χαρτονομίσματα δέον νὰ μὴ καλύπτωσι τὰ μεγαλύτερα διὰ μικροτέρων, οὐδὲ νὰ σημειώσιν ὑπὸ τὸ χαρτίον ἢ τὴν πόστην τῶν ἄλλα ποσὰ ἢ ἀναμιγνύωσι μετὰ γαλκίων κερμάτων χρυσᾷ ἢ χάρτινα νομίσματα οὕτως, ὥστε νὰ μὴ εἶναι φανερὰ ἐκ πρώτης ὄψεως· διότι πᾶσα παράβασις ἐπιβαρύνει ἀνευδότης τὸν πταιστήτην.

γ') Παρουσιαζομένου ἐν τῇ ἐξακολουθήσει τοῦ παιγνιδίου ἀποτελέσματός τινος δὲν δύναται ν' ἀπαιτήσῃ τις, οὐδ' αὐτός ὁ κόπτης, ν' ἀναμετρηθῶσι τὰ παιγνιόχαρτα τῆς δέσμης ἐπὶ λόγῳ ἐξακριβίσεως τῆς ἀληθείας, ἂν πρόκηται τις ἀμφιβολία περὶ ταύτης.

δ') Οὐδεὶς, πρὸ τῆς ἀποθάνσεως τῶν χαρτίων ἔχει τὸ δι-

ὄπως, εἰς τὰς εὐδίας περιστάσεις, δειδιωγμένος — «πήγαινε, μοι λέγει, νὰ συνοδεύσῃς τοὺς ὑπουργοὺς εἰς τὸν οἶκόν των καὶ τὸν νουν σου, τ' ἀκούεις;»

Πρῶτον συνοδεύσα τὸν Νικόλαον Δραγούμην μετ' οὐ ἐπορευθῆμεν πεζοί. Εἰς τὸ Ροδακεῖο, ὀλίγον κάτωθι τῆς οἰκίας μας, συνητήσαμεν ἐργομένην σωρείαν ὀπλιτῶν καὶ ὑπαξιωματικῶν, ἀτάκτως βαδιζόντων καὶ ἐνόπλων οἴτινες ἔχοντες ἀκόμη τὸ αἶσθημα τῆς τάξεως, γνωρίζοντες τινες τὸν ὑπουργὸν ἀνεφώνησαν ἀπλῶς: «Ζήτω ἡ ἐλευθερία κ. ὑπουργέ, κάτω ὁ τύραννος». Ζήτω, ζήτω, εἶπον παιδιὰ, καὶ ἐπροχώρησα. Ἀφήσας δὲ τὸν κ. Δραγούμην εἰς τὸν οἶκόν του ἐπανήλθον καὶ συνοδεύσα τοὺς ἄλλους ὑπουργοὺς Ἡλιόπουλον καὶ Βάρβογλην ἄλλ' ἐφ' ἀμάξης πλέον.

* *

Μετὰ τὴν ἐπάνοδον ἀνενοήθην ποιοὶ ἦσαν οἱ κυβερνῶντες τὴν ἐπανάστασιν καὶ ἀνεφώνησα: — Δὲν ἦσαν οἱ αὐτοὶ οἱ πρὸ ὀλίγου ἀφωσιωμένοι, οἵτινες κατεπίεσαν τὸν λαόν; Πότε τουλάχιστον εἶχον δίκαιον, ἀφοῦ δὲν εἶχον χαρακτῆρα; καὶ ἡ σκέψις αὕτη μ' ἐστενοχώρησε ἔχοντα, ὑπ' ὄψει τὸ μέλλον· ὅθεν ἀπεφάσισα νὰ γράψω καὶ προλάβω τὸ κακὸν με τοιούτους χαρακτῆρας ἐπὶ κεφαλῆς τῶν πραγμάτων. Ἐκλείσθην λοιπὸν εἰς τὸ γραφεῖόν μου καὶ ἐντὸς εἴκοσι ἡμερῶν ἔγραψα καὶ ἐδημοσίευσα συγχρόνως βιβλίον ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Τὰ αἴτια τῆς ἐκθρονίσεως» ὅπερ — καὶ δι' ὃ κυρίως τὸ ἔγραφα — ἀφιέρωσα εἰς τὸν *Μέλλοντα ἀγνωστον βασιλέα* καὶ τὸ ὁποῖον τὴν 2 Νοεμβρίου 1862, ἤτοι μετὰ εἴκοσι ἡμέρας, διενέμετο. Ἴδου δ' ἡ τότε ἀφιέρωσις ἦν ἔγραφα ἔκτοτε πρὸς διδασκαλίαν ὡς εἶπον.

Πρὸς τὸν μέλλοντα βασιλέα τῆς πατρίδος μου
,
(καὶ ἤδη ὁ Ὀθων ζῆ μακρὰν ἀπὸ τῆς ἐνδεκάτης τοῦ παρελθόντος Ὀκτωβρίου.

») Ἐκτοτε ὁ θρόνος τῆς Ἑλλάδος ἀναμένει Σέ. Μετ' ὀλίγον μέλλεις νὰ ἀναβῆς ἐπ' αὐτοῦ. Ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ πηθάνον νὰ μὴ διακρίνης τοὺς Ἑλληνας. Ἐξέτασον λοιπὸν αὐτοὺς κατὰ τὴν διάβασίν σου εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ θρόνου ἀνάβασιν. Ἐὰν τοὺς ἐννοήσῃς, ἢ ἐὰν διὰ πατρικῆς μερίμνης προλαμβάνῃς τὰς ἐπιθυμίας τῶν, Σὺ μὲν θέλεις ζῆσαι ἥσυχος, ἡμεῖς δὲ εὐτυ-

καίωμα ν' ἀποσυρθῆ γίνεται δὲ τοῦτο μόνον μετ' ἀμοιβαίαν συμφωνίαν καὶ συναίνεσιν. Ἄν ὅμως ὁ κόπτης ἐκ λάθους τ' ἀναμίξῃ, πρὶν ἢ ἐξαχθῆ τὸ ἀποτέλεσμα ὄλων, τότε δὲν λογίζεται ὑποχρεωτικῶς κατὰ τὴν ἀμέσως ἐπομένην περίοδον τὸ πρῶτον μετὰ τὸ πρῶτον ζεύγος χαρτίον (ὁ *λύκος*.) Ἐνταῦθα δὲν δύναται ὁ παίκτης νὰ μεταβάλῃ τὴν ἐπὶ τοῦ πόνητου τοῦ ποσότητα ἀνευ συναίνεσεως τοῦ παγκιέρη.

ε') Τὰ κέρδη πληρώνονται ἀμέσως· ἂν δὲ ὁ πάγκος δὲν ἐπαρκῆ πρὸς πληρωμὴν πολλῶν, οἵτινες ἔπαιξαν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πόνητου καὶ ἐκέρδησαν ἐπομένως συγχρόνως, τότε προτιμῶνται κατὰ σειρὰν οἱ ἐκ δεξιῶν τοῦ κόπτη. Ἐξ ἄλλου ὁ πάγκος δὲν δύναται νὰ κερδίσῃ ποσὸν ὑπερβαίνον τὴν δύναμίν του· διὸ μετρεῖται, ὅταν ἀπολέσας παίκτης τις αἰτήσῃ τοῦτο, ἵνα ληφθῆ ποσὸν ἴσον.

Τέλος, ἐν ᾗ περιπτώσει ἀπολέσῃσι πολλοὶ διὰ τοῦ αὐτοῦ πόνητου, λαμβάνονται τὰ ἐκ δεξιῶν, ὡς ἀνωτέρω, ποσὰ διαδοχικῶς μέχρι συμπληρώσεως ποσότητος ἴσης πρὸς τὴν τοῦ πάγκου.

ς') Ἄν ὁ κόπτης θεωρῆ τὸ ἐπὶ πόνητου τινὸς ποσὸν ὑπερβολικὸν δὲν δύναται ν' ἀπαιτήσῃ αὐτογνωμόνως ἐλάττωσιν αὐτοῦ, ἀλλὰ παραχωρεῖ τὴν θέσιν του εἰς τὸν ἀντίπαλον τούτου· εἰ δὲ οὗτος ἀποστέρῃ ν' ἀναλάβῃ τὸν πάγκον, ἐξακολουθεῖ ἐκεῖνος ἔχων τὸ δικαίωμα νὰ ἐρίσῃ τὸ ὄριον τῆς παικτέας ποσότητος.

(ἀκολουθεῖ).

χεις. Οἱ Ἕλληνες ἀγαπῶσι τὸν Βασιλέα των ἐνόσω αἰσθάνονται, ὅτι ἀνταγαπῶνται. Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς εἶναι εὐκολοδοϊκῆτος, ἀλλὰ δὲν ἀνέχεται ἀδικίας. Εἶναι φιλήσυχος καὶ ἔχει πρόσφατον ἐνώπιόν σου παράδειγμα.

«Τὴν ἀκόλουθον τῆς μεταβολῆς, εὐθὺς ἀπασαι αἱ τάξεις ἠσυχολοῦντο εἰς τὰς ἐργασίας των. ὡς νὰ μὴ εἶχε συμβῆ ἀπ' ἐσπέρως καθ'αίρεσις τριακονταετοῦς ἀκόρπου βασιλείας· τοιούτους πολίτας ἔχεις νὰ διοικήσης. Μὴ τοὺς ἀδικήσης λοιπόν, ἀλλὰ φρόντισον διὰ τὴν εὐδαιμονίαν των.

«Θέλεις βασιλεύσει ἐπὶ τοῦ ἱπποτικωτέρου καὶ εὐγενεστέρου λαοῦ, τοῦ πλέον εὐαγώγου, ἀλλὰ δυστυχῶς θὰ μᾶς εὕρῃς ἀναγεννωμένους ἀπὸ τοῦδε, διότι ὁ Ὄθων πᾶν προτέρημα ἀναφαινόμενον τὸ κατεμάραινεν εἰς τὴν ἀνθησίαν του· ἔχει πολίτας λοιπόν ἐν γένει λαμπροὺς ἢ πατρὶς μου, ἀλλ' ἔχει ἀνάγκη ἀπόλυτον καὶ πολιτῶν τῶν ὁποίων ἢ σωνὴ νὰ ἐπιβάλλῃ θελήσεις, ὅπως ὑπῆρχον καὶ κατὰ τὸ 1821. Οὗτοι θὰ σχηματισθῶσιν εὐθὺς καὶ τοῦτο ἐξαρτᾶται πολὺ ἀπ' ἐσέ, διότι καλὴ ζύμη ὑπάρχει ἀπειρος.

«Ἰηρόσεζον. Οἱ πρῶτοι οἵτινες θὰ σὲ κυκλώσουν εἶναι οἱ κόλακες ἔτοιμοι νὰ σ' ἐγκαταλείψωσιν, εἰς πρώτην εὐκαιρίαν. Ὁ Ὄθων ἐξώσθη, διότι δὲν ἐσεβάσθη τὸν νόμον (τὸ πολιτικὸν συμβόλαιον, ὅπερ μετέβαλλεν εἰς τύπον). Ἦτο νέος ὅταν ἦλθε καὶ εἶχεν ἀπ' ἐνὸς κακὴν ἀποστολήν, ἀπ' ἐτέρου τοὺς λεγομένους ἀφοσιωμένους καὶ δὲν ἤκουε ποτὲ ὀρθῆς συμβουλᾶς τῶν εἰλικρινῶς ὑπηρετούντων αὐτὸν καὶ τὴν πατρίδα. Ὄθεν ἐάν ποτε ἴδῃς εἰς τὰ πρόσωπα ὄλων τῶν Ἑλλήνων μελαγχολίαν καὶ κατῆφειαν, ἐάν, ὃ μὴ γένοιτο, ἴδῃς κατὰ τὴν διάδοσίν σου, μὴ χαιρετῶντάς σε τοὺς ἀνθρώπους, φρόντισον νὰ ἐρωτήσης καὶ ἀκούσης συμβουλᾶς τῶν ὧσων ἔχεις δείγματα ὅτι σὲ ὑπηρετήσαν πιστῶς εἰς κρίσεις καὶ διύρθωσον τὰ πράγματα.

»Ἐάν δὲ ἴδῃς καὶ γενικὰς ἐξάψεις ἐθνουσιασμοῦ, μὴ σὲ ταραξῆ. Κατάβηθι ἐκ τῶν ἀνακτόρων σου. Ἀναμίχληθι καὶ συμπῶνησον μὲ τὸν λαόν σου. Ἔχομεν οἱ Ἕλληνες μίαν εὐαισθησίαν ἠλεκτρικὴν ὃ ἐθνικὸς πόνος τοῦ πρώτου ἀντηγεῖ συγχρόνως εἰς τὰς καρδίας ὄλων, ἢ ἔκφρασις μιᾶς εὐγνωμοσύνης ἐνὸς διαδίδεται εἰς τοὺς λοιποὺς ἀκαριαίως.

»Τὸ ἔθνος συγχρόνως χρεωστῆ εὐγνωμοσύνας εἰς τὰς τρεῖς εὐεργετίας δυνάμεις, Γαλλίαν, Ἀγγλίαν καὶ Ρωσσίαν, διότι συνέτεινον εἰς τὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ μικροῦ τούτου μέρους τῆς μεγάλης Ἑλλάδος. Ὅσάκις δὲ παρουσιασθῆ εὐκαιρία, ὁσάκις μία τούτων τῶν δυνάμεων πράξῃ εὐγενές τι ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος οἱ Ἕλληνες ἀνανεοῦσι τὴν εὐγνωμοσύνην των καὶ κάμουν πανηγύρεις ὑπὲρ αὐτῆς. Ἀλλ' ὁ Ὄθων, ἀντὶ νὰ τὰς κολακεύῃ, ἐφάνη ἀχάριστος. . . Σὺ ὅμως, μέλλων τῆς Ἑλλάδος ἡγεμῶν, ἅμα ἀναβῆς ἐπὶ τοῦ θρόνου, δὸς τὴν χεῖρα καὶ εἰς τὰς τρεῖς καὶ μεσίτευσον νὰ ἀδιαφορήσωσιν, ὅπως θέσωμεν τὰ ἀληθῆ τῆς πατρίδος μας ὄρια.

«Μέλλων ἀγνωστῆ μοι ἡγεμῶν. Συγχώρησον τὴν ἀφιέρωσιν εἰς σὲ τῆς βίβλου μου καὶ τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις προεργομένης ἀπὸ τὸν πλέον ἐλάχιστον Ἕλληνα. ἀλλ' ὅστις πρόκειται μετ' ὀλίγον νὰ σοῦ ὑποσχεθῆ ὑπακοήν, νὰ σοῦ ἐμπιστευθῆ τὴν πατρίδα του καὶ νὰ σοῦ δώσῃ τὸν λόγον του νὰ σὲ ὑπηρετήσῃ πάντοτε εἰλικρινῶς καὶ πόποτε ὡς ἀφοσιωμένους.»

Ἐν Ἀθήναις, 2 Νοεμβρίου 1862.

Θ. Γ. Κολοκοτρώνης.

ΜΙΑ ΣΥΝΒΑΡΙΑΣΙΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

(Ἐκ τῶν ἀνυπάρχων στερογραφημάτων πρακτικῶν).

Ἡ συνεδρίασις ἀρχεται τὴν 36 ὥραν μ.μ. Ἀναγινώσκονται καὶ ἐπικυροῦνται τὰ πρακτικὰ τῆς προηγουμένης συνεδριάσεως.

Καλλιφρονᾶς (πρόεδρος). Σήμερον πρόκειται νὰ συζητηθῆ, κύριοι, τὸ ζήτημα τῶν ὑδάτων . . .

Ξένος. (Διακόπτων) καὶ τῶν ἀνέμων ;

Καλλιφρονᾶς. Ὅχι, κύριε Σύμβουλε· ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ζητήματος ἀναμένομεν τὴν ἐκθεσιν τοῦ κ. Ἀρεμογιάρρη !

Φιλήμων. (Δήμαρχος, φεῦ !) ὅταν, κύριοι, ἐγένετο, καθ' ἃ ἀναφέρει ἡ μυθολογία, ὁ πρῶτος παγκόσμιος κατακλυσμὸς ἐπὶ Δευκαλίωνος . . .

Λάμπρος. (Χαμηλοφώνως, πρὸς τὸν κ. Σπάθην) Κᾶτι μὲ πεθαμένους ἀρχισε ! μήπως σκέπτεται νὰ μᾶς ἐκφωνήσῃ τὸν ἐπιχθόνιον αὐτοῦ τοῦ μακαρίτου ;

Σπάθης. Μείνε ἡσυχος καὶ τοῦ τὴν ἀκρωτηριάζω ἐγὼ τὴν λίμαν του !

Φιλήμων. Ὅταν λοιπόν, κύριοι, ἐγένετο ὁ πρῶτος κατακλυσμὸς ἐπὶ Δευκαλίωνος καὶ ἐπλημμύρισε ἡ γῆ ἐκ τῶν ὑδάτων, κανεὶς δὲν ἠδύνατο νὰ παραπονεθῆ δι' ἔλλειψιν ὑδάτος καὶ ἅς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν μακαρίζω τοὺς δημάρχους τῆς εὐτυχῆς ἐκείνης ἐποχῆς διότι δὲν ἦσαν καταδικασμένοι ν' ἀκούσῃ καθ' ἐκάστην παράπονα . . .

Γέροντας. Παράτορα . . .

Φιλήμων (χαριεντιζόμενος). Φαίνεται ὅτι πάσχετε ἀγαπητὲ συνάδελφε, ἐκ μυωτίας . . .

Σπάθης. Νόσος γεροτικὴ καὶ αὐτὴ.

Φιλήμων (ἐξακολουθῶν). Σήμερον ὁμῶς ὅτε δυστυχῶς ἀντὶ τοῦ εὐεργετικοῦ κατακλυσμοῦ, φοβερὰ καὶ ἀνιαρὰ ἀνομβρία μαστιζῆ τὸ ἱερόν καὶ δαιμόνιον ποταμίσθρον, ἀνομβρία ἀποξηραίνουσα τὰ πάντα καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν ἐγκέφαλον τῶν ἀγαπητῶν μας συνδημοτῶν . . .

Ζαχαρίτσας (καθ' ἑαυτόν). Ὅχι ὁμῶς δυστυχῶς καὶ τὸ χέρι τοῦ μηχανικοῦ σας !

Φιλήμων. Ἀποῦ λοιπόν . . . Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε, κύριοι ; Τὸ ζήτημα εἶναι σοβαρόν, κατεπεῖγον. Δὲν ἔχομε νερὸ, νερὸ, νερὸ.

Σπάθης. Νὰ πληρώσῃς τὸ νε-ρὸ ! τὸ νε-ρὸ τὸ νε-ρὸ !

Φιλήμων (μειδιῶν). Περσασμένα, Κύριε Σπάθη, ξεχασμένα ! Δὲν ἔχου με νερὸ κύριοι ! οἱ ἐκλογεῖς μας φωνάζουν ! Πρέπει νὰ εὕρωμεν νερὸ, ἀλλὰ τρόπος θεραπείας δὲν ὑπάρχει ! Πρέπει ὁμῶς νὰ ἐξευρεθῆ ! Τί προτείνετε, κύριοι ; Ἄς σκεφθῶμεν ἄς συζητήσωμεν τὸ πρᾶγμα καὶ ἴσως ἀνακαλύψωμεν τί. Ἐμπρός, λοιπόν ! ὑποβάλετε τὰς γνώμας σας.

Καλλιφρονᾶς. Προτείνω, πρὸς θεραπείαν τοῦ κακοῦ, νὰ κατασκευασθῶσι χίλια κρήναι εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς πόλεως, ὅμοιαι καθ' ὅλα μὲ τὴν κρήνην πλατείας Λέκκα !

Φιλήμων. (ἐπινεύων) εὐγε ! Σεῖς κ. Ξένε ;

Ξένος. Ὅταν ἐξεδιώχθησαν ὑπὸ τῆς Ἰσαβέλλας ἐκ τῆς Ἰσπανίας οἱ Μαυριτανοὶ καὶ . . .

Φιλήμων ἐξάίσια ! Νὰ υποβάλετε τὴν γνώμην σας ἐγγράφως ἐν ὑπομνήματι ὅπως μελετηθῆ ἐπισταμένως. Σεῖς κ. Γέροντα ;

Γέροντας. ὅταν ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ θιάσου Ταβουλάρη ἀπὸ σκηνῆς ἢ κωμωδία μου δύο γάμοι σὸδ ταψί . . .

Φιλήμων ὠραιότατη καὶ πρακτικωτάτη ἡ γνώμη σας νὰ μελετηθῆ ! Ἐμπρός τώρα οἱ λοιποὶ δότι δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ χάνομεν . . .

Σπάθης. Ἡ ἐξιδρωσις εἶνε σπουδαῖον παθολογικὸν φαινόμενον καὶ πάντοτε μ' ἐφόβισεν ἡ φλεγμονὴ ἢ ἀπολήγουσα εἰς ἐξιδρωμα, ὡς ἐκ τούτου ἐπιφυλάσσομαι νὰ ἐμιλήσω περὶ ὑδάτος ὅταν ζητήσω τὴν γνώμην καὶ τοῦ Billroth !

Ζαχαρίτσας. Τὸ ζήτημα εἶναι νομικόν, ὡς ἐκ τούτου προτείνω νὰ ἐγείρῃ ὁ δῆμος ἀγωγὴν κατὰ τοῦ χειμῶνος ἐπὶ τῆ ὀρήσει τῆς ἀποτίσεως τῶν ὀφειλομένων.

Λάμπρος. (ἄλλοφρονῶν) Ἐγὼ προτείνω νὰ μου φέρῃς, Γουλιέλμε, ἄλλο ἕνα ποτήρι μπίρα καὶ δύο τρία ραπαναχια·

Σόλων. (ὁμοίως) Κ' ἐγὼ σὰς διαβεβαίω ὅτι τὸ κρασί τοῦ Φαλήρου εἶναι τὸ ἐκλεκτότερον καὶ ὑγιεινότερον.

Βουρνάξος. Ἦ γνῶμή μου εἶναι νὰ ζητηθῆ ἡ συνδρομὴ τοῦ δημάρχου τῆς Ἰθῆρας.

Δραγούμης. Ὁραία ἡ ἰδέα σας, ἐγὼ θὰ ἐπρότεινον ὅμως νὰ στηθῶσι χιλιαὶ μαρμάραινα *Λεργαῖται Ἰθῆραι* εἰς τὰ κεντρικώτερα μέρη τῆς πόλεως, πρὸς ἰκανοποίησιν τῶν συνδημοτῶν μας.

Πατύχας. Ἐγὼ νὰ δεκαπλασιασθῶσιν οἱ ὑδρομοεῖς.

Κωνσταντινίδης. Κ' ἐγὼ προτείνω ν' ἀγορασθῶσιν ὑπὸ τοῦ δήμου ὅπως διανεμηθῶσιν εἰς τοὺς ἐκλογεῖς πεντήκοντα χιλιάδες ἀντιτύπων τοῦ συγγράμματος τοῦ χημικοῦ Κωνσταντινίδου, **Ταμεζὸν ὠφελίμων γνώσεων.** Τὰ προσφέρω μὲ ἐκπτώσιν 10 0/0.

Φιλήμων. Πολὺ ὠραία αἱ γνῶμαί σας. Τώρα θὰ μοῦ ἐπιτρέψητε νὰ ὑποβάλω καὶ τὴν ἰδικήν μου ἦν συνέλαβα ἐν συμβουλίῳ μετὰ τοῦ ἰκανωτάτου μηχανικοῦ μου καὶ συμβούλου μου κ. Σολωμοῦ.

Ζαχαρίας. Σοφίας Σολωμοῦ τὸ ἀνάγνωσμα.

Φιλήμων. Ἀπερασίσαμεν ν' ἀποταθῶμεν πρὸς τὴν **ἐταιρίαν τῶν ἐργοληψιῶν**, ὅπως διὰ μολυβδίνων σωλήνων οὓς θὰ ἐνώσωμεν μετὰ τῶν νεφῶν μεταφέροντες διαρκῶς, δυνάμει τοῦ ηλεκτρισμοῦ, τὸ ὕδωρ αὐτῶν πρὸς τὰ κάτω. Ὅπως πεισθῆτε, σὰς φέρω παραδείγματα ἐκ τῆς «*Ποιτικῆς*» τοῦ Ἀριστοτέλους, ἐκ τῶν *Ἀπομνημονευμάτων* τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, ἐκ...

Πάντες (μιᾶ φωνῇ) ἀρκεῖ! ἐφωτίσθημεν, Εὐγε κύριε Δῆμαρχε, εὐγε! (χειροκροτήματα παρατεταμένα).

Ξένος. Μίαν παρατήρησιν, παρακαλῶ. Δὲν ἠδυνάμεθα νὰ χρησιμοποίησωμεν, χάριν εὐκολίας, τὰ νέφη... τοῦ κοινορτοῦ;

Φιλήμων. Εἰς τοῦτο ἀνθίστανται οἱ κ. κ. Ἐμποροράπτται! Τὸ ζήτημα εἰς ψηφοφορίαν. (Γίνεται μυστικὴ ψηφοφορία) Κύριοι, ἡ πρότασίς μου ἐγένετο δεκτὴ παμψηφεί! (παρατεταμένα χειροκροτήματα καὶ ζήτη).

(Λύεται ἡ συνεδρίασις).

Διὰ τὴν ἀντιγραφήν

Ὁ Χωλὸς Διάβολος

ΕΚΘΕΣΙΣ ΟΛΥΜΠΙΩΝ

Ἄμα εἰσερχόμενος τις εἰς τὸ κατάστημα τῆς ἐκθέσεως τὸ πρῶτον ἔκθεμα, ὅπερ ἀπαντᾷ εἶνε αἱ προτομαὶ τοῦ βασιλικοῦ ζεύγους ἐξ ἀργυροῦχου μὲν μολυβδῶν τῶν μεταλλουργειῶν τοῦ Δαυρίου κατεσκευασμένα, περιεκαλυμμένα ὅμως διὰ λευκοῦ χαρτονίου. Ἐρωτήσαμεν νὰ μάθωμεν διατί τὸ χαριτόβρυτον ζεύγος δὲν ἐκτίθεται μὲ τὴν φυσικὴν μορφήν τοῦ ἀργυροῦχου μολυβδῶν, ἀλλὰ περιεβλήθη μὲ χαρτόνι παρουσιάζον ἡμῖν τόσον ταχέως τὰς ἀπόκρεω καὶ μᾶς ἀπήντησαν ὅτι ἡ ἐταιρία ἐπεθύμει νὰ ἐκθέσῃ αὐτὸ ἐπάργυρον καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὁ κ. Κορδέλας τὸ ἔδωκε πρὸς ἐπαργύρωσιν εἰς τινα χρυσοχόον Γεώργ. Κουσουρέλην κεκοσμημένον μὲ τὸν τίτλον τῆς Αὐλῆς. Ἄλλ' ὁ χρυσοχόος οὗτος μὴ δυναθεὶς οὔτε νὰ καθάρσῃ κἂν τὰς προτομαὶς τῶν βασιλείων τὰς περιετύλιξε διὰ χαρτονίου. Ὁ ἀτυχὴς Κουσουρέλης ἀνήκων εἰς τὴν τάξιν τῶν χρυσοχῶν ἐκείνων οἵτινες ἐν ἀρχῇ ἦσαν γ α ν ο υ τ ζ ἰ δ ε ς ε ν τ ζ ε ρ ἔ δ ω ν δὲν ἦτο βεβαίως δυνατὸν οὔτε τὴν ἐπαργύρωσιν νὰ κάμῃ οὔτε νὰ καθάρσῃ κἂν τὸν ἀργυροῦχον μολυβδῶν ὥστε νὰ μὴ ἀποξείδουται, ὁ κ. Κορδέλας ὅμως δὲν ὤφειλε νὰ ἐκλέξῃ ἕνα μεταξὺ τῶν πολλῶν ἐν Ἀθῆναις πραγματικῶν χρυσοχῶν διὰ νὰ ἀργυρώσῃ ἢ καὶ χρυσοῦσῃ τὸ βασιλικὸν ζεύγος καὶ οὐχὶ νὰ μασκαρέυσῃ αὐτό; Ἦπατήθη ἴσως ἐκ τοῦ τίτλου, ἀλλ' ὤφειλε νὰ γνωρίζῃ ὅτι ἡ Αὐλὴ οὐ μόνον εἰς τὸν ρ ε κ λ α μ α ν τ ζ ῆ ν Γ. Κουσουρέλην ἠδύνατο νὰ χορηγῆσιν τίτλον «*Χρυσόχοος τῆς Αὐλῆς*», ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Φιλήμονα τὸ δῶπλωμα τοῦ σπογγοκολαρίου, ὅπερ, ὡς ἐμάθωμεν, προσεχωῖς τῷ κοινοποιεῖται.

* *

ΑΓΙΟΛΟΓΙΟΝ.

Μνήμη τοῦ ἀγίου ἀποστόλου Φιλήμονος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

Ἐορτάσατε, εὐδαίμονες δημόται τοῦ Ἄστεος.

Σήμερον ἀγομεν τὴν ἐπέτειον τῆς εἰς τὸν Δημαρχικὸν θρόνον ἀναρτήσεως τοῦ Φιλημονᾶ.

Ἐορτάσατε ἐν λόγοις καὶ θύσατε τῷ Κονιορτῷ, τῇ Λειψυδρίᾳ καὶ τῇ Ἐπιδημίᾳ.

Ἄλλὰ τί διαφέρει Φιλημονᾶς, ὁ Χαμαιλεῶν, Φιλήμονος τοῦ ἀγίου; Ἀκούσατε τὸ Συναξάριον ἑκατέρου.

Ὁ μὲν ἄγιος ἐμὴ πεισθεὶς θύσαι τῷ εἰδώλῳ τῷ καλουμένῳ Μηνᾷ εἰς βόθρον ἐμβάλλεται μέχρις ὀσφύος.

Ὁ δὲ Φιλημονᾶς παραπεισθεὶς ὡς τάχιστα δουλεῦσαι καὶ θύσαι, δυσὶν εἰδώλοις τῷ τε Μαρωνᾷ καὶ τῷ Βασιλικῷ εἰς βόθρους περιρᾶται ἐμβαλεῖν τοὺς ἀνάκους αὐτοῦ ἐκλογεῖς καὶ τοῦ Ἰσσεφούς ἄστεος πανευτυχεῖς δημότας ὡς εὐγνώμων ἄρχων...

Ἄλλ' ἐπὶ τέλους... ἐμπεισεῖται εἰς βόθρον, δν εἰργάσατο.

* *

*

Ἴδου τὰ τροπάρια τῶν ἀγίων τῆς σήμερον.

Τὸ τοῦ ἀρχαίου.

«*Κλῆμα τῆς ἀμπέλου τῆς ζωῆς ἔνδοξε Φιλήμων ὑπάρχων, οἶνον ἀπίστατος, θεῖας ἐπιγνώσεως ταῖς ἐν ὀδῶν ψυχαῖς, καὶ καρδίας ἐπέυφρανας, τὰς σκυθρωπαζούσας πλάνης ἀμαυρότητι περικειμένας τε ζόφον τῆς εἰδωλομανίας· ὅθεν γηθοσύνως τὴν μνήμην σου τὴν θεαυγῆ πανηγυρίζομεν.*»

Καὶ τὸ τοῦ νεωτέρου Φιλημονᾶ τοῦ Χαμαιλεόντος.

«*Ἀκανθα τῆς βᾶτου τῆς καταστροφῆς, ἔδοξε Φιλημονᾶ, σταγόνα ὕδατος οὐκ ἀπίστατος σατανικῆς ἀγνωμοσύνης ταῖς ἐν ὀδῶν ψυχαῖς ἐκλογέων σου, καὶ καρδίας καθήμαξας τὰς σκυθρωπαζούσας κοινορτοῦ τυφλότητι περικειμένας τε ζόφον τῆς κοινορτομανίας.*»

«*Ὅθεν δακρυβρέκτως τὴν ἐκλογὴν σου τὴν τῆς λύσεως πρόδρομον καὶ τῷ σκότει κοινορτονεφελῶν καταγαζομένων διαπομπέουμεν σήμερον.*»

Συναξαριστής.

(*) Τοῦτο τὸ Ἀγιολόγιον ἦτο ἑτοιμὸν διὰ τὸ παρελθὸν φύλλον, τὸ ἔκτακτον ὅπερ ἐξεδόθη ἀνήμερα τοῦ Ἀγίου Φιλήμονος, τὴν Τρίτην. ἀλλ' ἐκ τυπογραφικῆς ἀπροσεξίας ἔμεινεν ἔξω καὶ μᾶς ἀναγκάζει τώρα νὰ ἐορτάζωμεν τὸν Φιλήμονα κατ'ὁρίον τῆς.

ΤΟ ΦΡΟΝΗΜΑ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

Ἐκ Πατρῶν 17 Νοεμβρίου 1888.

Ἄδελφὲ «*Ραμπαγᾶ.*»

Ἐπὶ σὲ λοιπὸν ὀλη ἢ τοῦ Νόμου αὐστηρότης θέλει ἐξαντηθῆ; Ἐπὶ σοῦ γενήσεται ἢ κατὰ γράμμα αὐτοῦ ἐφαρμογή; Ἐδρον σὲ τὸν θαρραλέον δημοσιογράφον ὅπως δεῖξωσιν ὀλην τὴν δικαιοσύνην των, ὀλον τους τὸν πρὸς τοὺς Νόμους σεβασμόν; Ἐδρον σὲ οὐτινος τὸ μόνον παράπτωμα, ὕπηρεν, ἂν δύναται νὰ λογισθῆ, τὸ ὅτι ἐξέθεσας μετὰ θέρους τὰς ἰδέας σου, σὲ, τὸν κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ μὴ πταίσαντα, σὲ τὸν μετὰ παρηρησίας ἀποκαλύψαντα τὰ αἴσχη τῆς κυβερνήσεως πατρίδος, τὸν τρόπον τῆς εἰς τὴν ἐξουσίαν ἀνόδου τῆς, καὶ τὸν π ρ ω τ α ἰ τ ι ο ν τοῦ ἀποκλεισμοῦ, καὶ παρὰ τὴν ἀποδειγμένην ἀσθενείαν σου, σὲ κρατοῦσιν ἐν ταῖς φυλακαῖς, ἐν ᾧ χρόνῳ ὁ τοῦ Νομισματικοῦ Μουσείου συλητής, ὁ κατὰ τὴν ὀμῶφρωνον πάντων γνῶμην, τῶν ἐθνικῶν κειμηλίων ἀπεμπολητής, μένει προφυλακισμένος ἐν τῇ ἰδία αὐτοῦ οἰκίᾳ, καὶ πᾶς κακοῦργος, ἀρκεῖ νὰ ἔχη προστασίαν, οὐ μόνον ἐν νοσοκομείοις τελεῖ τὸν χρόνον τῆς φυλακισέως του, ἀλλὰ καὶ ἐλεύθερος ὀλος περιφέρεται, ἂν θελήσῃ τοῦτο καὶ ἐν ᾧ χρόνῳ ὁ τῆς Δικαιοσύνης ὕπουργός ἀποδεικνύεται χορηγῶν τὴν εὐνοίαν του εἰς ληστὰς καὶ ἐμπαίζων πρὸς χάριν των θεῖα καὶ ἀνθρώπινα;

Καὶ νομίζουσιν ὅτι ὁ λαὸς δὲν ἔννοεῖ τοὺς λόγους τῆς αὐστηρότητος των αὐτῆς; Νομίζουσιν ὅτι πλανῶσιν ἕνα κἂν ἐκ τῶν πολλῶν, προσποιούμενοι ἔρωτα πρὸς τὴν δικαιοσύνην, δν ὀμως δὲν αἰσθάνονται; Νομίζουσιν ὅτι δὲν ἔννοοῦσι πάντες τὴν ἐνδόμυχον χαρὰν των ἐπὶ τῇ ἀσθενείᾳ σου καὶ τὰς ἐς τῆς προόδου αὐτῆς ἐξαρτωμένας ἐλπίδας των; Ἦπίσαν ὅτι, διὰ τῆς φυλακισέως σου, θὰ διεκόπτετο ἡ ἐκδοσις τοῦ «*Ραμπαγᾶ,*» ἀλλ' ἐσφάλησαν εἰς τοὺς ὕπολογισμούς των, ἀλλ' ἦδη ἡ ἀσθένειά σου, τοῖς ἦλθεν ἐπὶ κούρος καὶ μετὰ μεγίστης βίβεια χαρᾶς θὰ εἶδον πρὸ ἡμερῶν εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι δὲν θέλεις ἐκδοεῖς φύλλον αὐτὴν τὴν ἐδομαδά.

Τὰ πτηνά τοῦ σκότους δὲν ἀγαπῶσι τὸ φῶς καὶ σκοτίζονται ἐν αὐτῷ, τὸ δὲ διὰ τῶν ἐν τῷ «Ραμπαγᾶ» δημοσιευμάτων ἐπιχειροῦν ἀπλετον φῶς ἐσύγχιζε τὰς σκίψεις τῶν κυβερνητῶν μας καὶ ἐπενήρυγε κατ' ἀντίστροφον λόγον ἐπὶ τῆς διανοίας αὐτῶν.

Ὁ νόμος ἐννοεῖ τὸν κατηγορούμενον δυνάμενον ν' ἀπολογηθῆ, ἀλλ' αὐτοὶ σὲ θέλουσι νὰ προσέλθῃς ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ σε δικαστηρίου, ἀσθενῆς, καταπεποιημένος, ἀνίκανος πρὸς ἀπολογία. Καὶ ὁ τύπος ὁ καυχώμενος ὅτι εἶναι διερμηγνὸς τῆς κοινῆς γνώμης δὲν θεωρεῖ τὸ ζήτημα ὡς ἰδικόν του καὶ δὲν ἀναλαμβάνει μιᾶ φωνῇ τὴν ὑπεράσπισιν πάσχοντος καὶ ἀναξιοπαθοῦντος δημοσιογράφου ζητῶν τὴν εἰς τὸ Νοσοκομεῖον μεταγωγὴν σου. Καὶ αὐτὸς ὁ Σουρῆς ὁ γράφας ἄλλοτε ἐπὶ τῇ φυλακίσει τοῦ διευθυντοῦ τῆς «Ἀκροπόλεως» ἐνθουσιώδεις στίχους ἦδη σιγαῖ σιγῆν ἰχθύος. Μὴ ὁ ἰπτότης τοῦ Σωτήρος ἐπαυσε νὰ ἐχῆ τὰ αἰσθητὰ τοῦ Γεωργίου Σουρῆ;

Φυλακίζουσι τὸν δημοσιογράφον. Μωροὶ! Νομίζουσι ὅτι φυλακίζεται ἡ ἰδέα; φρονοῦσιν ὅτι εἰ σπινθήρες τοῦ ἐκ τῆς ἀληθείας ἐκπεμπομένου φωτός δὲν διαπερῶσι τὰ τεῖχη τῆς φυλακῆς, ὅσον χονδρά καὶ ἄν ὦσι;

Πλανῶνται ὅσα καὶ ἂν πράξωσι, τὸ φῶς τῆς ἀληθείας θέλει κατισχύσει ἢ λαμπὰς τῆς προόδου δὲν θέλει σθεσθῆ. ἀναποσπάστους ρίζας ἐξαπλοῦσιν αἱ προοδευτικαὶ ἰδέαι, καὶ οἱ τῶν προμάχων τῆς ἀληθείας διωγμοὶ καὶ καταδικαί, ἀναζωπυροῦσι τὸ τοῦ λαοῦ αἶσθημα καὶ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐρεθίζουσι αὐτὸν ἐναντίον τῶν πολεμίων τοῦ φωτός καὶ τῆς ἀληθείας. Ὅσα δὲ ἐπὶ πλέον οὗτοι μετέρχονται κατὰ τῶν ὑφούτων τὴν σημαίαν τῆς προόδου τόσοσιν πικροτέρα θέλει εἶσθαι δι' αὐτοὺς ἡ ὥρα τῆς ἐξεγέρσεως.

Πατρινός.

ΔΑΦΝΗ ΚΑΙ ΣΤΙΓΜΑ

— Πρὸς τὸν Τρικούπην —

Μὴν ὑπερηφανεύεσαι, ἔτι νίκη σου, διότι

Ἐστὸ μὲτώπό σου γαίνεται τὸ στίγμα τοῦ Βουλπιώτη.

Ραμπαγᾶς.

ΠΙΦ! ΠΑΦ!

ΘΕΑΤΡΙΚΑ. — Ὁ Ταβουλᾶρης δίνει καὶ παίρνει στὸ σαράβαλο τοῦ Μπούκουρα· δίνει ὠραία καὶ ἐκλεκτὰ δράματα καὶ παίρνει πολλοὺς καὶ πολλοὺς παράδες! Καὶ εἶνε, ἀδελφε, νὰ μὴ τρέχη ὁ κόσμος κοπάδια κοπάδια σὺς παραστάσεις τοῦ Ταβουλᾶρη; Ἄς ἀφήσωμεν ποῦ κατάρθωσι νὰ μεταβάλλῃ τὸ ρευματωγὸν μογαζὶ τοῦ Μπούκουρα εἰς ἀληθῆ πυρογόνον ἐστὶν ποῦ κινδυνεύει κανεὶς νὰ πάθῃ ἀπὸ ἀσφυξίαν! Ἄς ἀφήσωμεν τὰς εὐτελεστάτας τιμὰς ἀφοῦ μὲ τρεῖς (πὸ 3) μόνον ψυροδραχμὰς ἔχετε εἰς τὴν διάθεσίν σας ὀλόκληρον θεωρεῖον δευτέρας σειρᾶς, καὶ μὲ μιᾶ μιση τρίτης. Ἄς ἀφήσωμεν τοὺς ἐκλεκτοὺς καὶ δεδοκιμασμένους ἠθοποιοὺς ποῦ ὅλοι πλέον τοὺς γνωρίζετε! Ἄμ' ἐκεῖνο τὸ δραματολογίόν του; τί! πλοῦτος! τί ἀφθονία! Ἀκούσατε, τὰ διδακθέντα μέχρι τοῦδε! Μυλωνάδες, Κρίσπος, Λάζαρος ὁ βοσκός, ὁ Ἄμλετ, ἡ Πατρίς τοῦ Σαρδοῦ, οἱ δύο Λοχίαί, πρὸ παντῶν δὲ τὸ ἀριστούργημα τοῦ Ὀκταβίου Φεγγε, τὸ διδακτικώτατον καὶ τεχνικώτατον δρᾶμα ἢ «ΔΑΙΔΑ», ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐχειροκροτήσαμεν καὶ τὴν κατὰ πρῶτον ἐφανισθεῖσαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ καλὸν ὑποσχόμενὴν μέλλον εὐσωμον καὶ καλλίμορφον δεσποινίδα Χερικλειαν Ἀθανασοπούλου. Ἐμπρὸς; λοιπὸν μικροὶ μεγάλοι! τὸ σύνθημά σας ἔστω: **ΣΤΟΥ ΤΑΒΟΥΛΑΡΗ!** Μίαν παράκλησιν μόνον ἔχομεν ν' ἀποτείνωμεν εἰς τὸν κ. Ταβουλᾶρη: Νὰ ἐπαναληφθῇ δεκάκις, εἰ δυνατόν, ἡ ἀμίμητος ἐκείνη ΔΑΙΔΑ γιὰ νὰ τὴν δούῃ ὅλοι καὶ ὅλοι. Εἶνε μὴ διδασκαλία ὠφελιμωτάτη ὅπου ὅλοι πείθονται πλέον ὅτι εἶχε δίκαιον ὁ μακαρίτης Γεροεπιπίδης δταν ἔγραψεν ἐκείνην τὴν ἀμίμητον ἀποστροφὴν του!

Ἦ Ζεῦ! Τί δὴ κ' ἔδωκεν κακόν,

Ἐ Γυναῖκα, εἰς φῶς ἡλίου κατέψικας;

Δικαστικὰ αἴσχη. — Προχθὲς ἀνεγράφομεν ἐν τῇ στήλῃ ταύτῃ τὴν ἀνήκουστον *λαθροχειρίαν* ἧτις ἔλαβε χώραν κατὰ τὴν κλήρωσιν τῶν ὀρκωτῶν τῆς περιφερείας τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν κατὰ τὴν παρελθούσαν σύνοδον. Σήμερον δὲ παρουσιάζεται ἄλλη τοιαύτη ἐπίσης εἰδεχθῆς λαθροῦσα χώραν κατὰ τὴν πρό τιων ἡμερῶν διεξαχθεῖσαν ἐνώπιον τῶν ἐν Πάτραις κακουργιοδικῶν σπουδαίαν δίκην Πισπιρίγκου κλπ.

Κατ' αὐτὴν τί νομίζετε διεπράχθη;

Ἀπεδιώχθησαν διὰ τῶν κλητῆρων τοῦ κακουργιοδικείου, οἱ τακτικοὶ ἑνορκοί, συνεπῶς δὲ δὲν ἐτέθησαν ἐν τῇ κληρωτίδι τὰ δνόματα ὄλων τῶν τακτικῶν ἑνορκῶν ἀλλ' ἐλήφθη-

σαν ἅπαντες οἱ καταρτίσαντες τὸ κακουργιοδικεῖον ἑνορκοὶ ἐκ τῶν ἐκτάκτων.

Καὶ τίς ὁ ἐργάτης τῆς θαλασσίας ταύτης παρανομίας; Ἀνώτερος ἐπίσης λειτουργὸς τῆς Θέμιδος, ὁ Εἰσαγγελεὺς τῶν ἐν Πάτραις Ἐφετῶν κ. Δ. Μπούφης, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιβάλλουσα καὶ σοβαρὰ δικαστικὴ τήβεννος οὐκ ὀλίγα καλύπτει σκανδαλώδη καὶ παράνομα.

Τί προσδοκᾶτε ἀπὸ ἀνθρώπων διὰ τῆς δουλικῆς ἐξυπηρετήσεως τῆς φατρίας καὶ τῆς ὑπὲρ αὐτῆς καταπατήσεως καὶ νόμων καὶ συνειδήσεως ἀναδειχθέντα;

Ἄνθρωπον, ὅστις προβιάσθεις πέρυσιν Εἰσαγγελεὺς Ἐφετῶν ἐξηκολούθει ταξειδεύων διὰ τοῦ ΣΠΑΠ. διὰ τοῦ εἰσιτηρίου ὅπερ ἡ ἐταιρία εἶχε χορηγήσει δωρεάν εἰς τὸν «*Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν*» καὶ οὐχὶ εἰς τὸν *Κύριον Δ. Μπούφην «Εἰσαγγελεῖα πλέον τῶν ἐν Πάτραις Ἐφετῶν»*.

Καὶ τίς συνελήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ ἐν τινι σιδηροδρομικῷ σταθμῷ τῆς ἀνω ἐταιρίας, μετερχόμενος ἵνα αἰσχροῦς κερδίση ὀλίγας δραχμὰς τὴν τοιαύτην ἀπάτην πρὸς τὴν ἐταιρίαν καὶ ζημιῶν ἐπομένως αὐτήν;

Αὐτὸς ὁ τῶν νόμων τηρητῆς καὶ φύλαξ, ὁ ὀφείλων νὰ διδάσκη τοὺς ἄλλους τὸν σεβασμὸν πρὸς τὴν ἀλλοτρίαν περιουσίαν, αὐτὸς ὁ *Εἰσαγγελεὺς τῶν Ἐφετῶν* κ. Γ. Μπούφης, ὅστις φωραθεὶς τότε *ἐκρατήθη* ὑπὸ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ σιδηροδρόμου καὶ ὑπεγράθη νὰ πληρώσῃ τὸ ἀντίτιμον τακτικού εἰσιτηρίου τοῦ σιδηροδρόμου, ἵνα ἀρεθῇ ἐλεύθερος!

Εἰς Εἰσαγγελεὺς τῶν Ἐφετῶν!...

Ταῦτα ἀνεγράφησαν ἔκτοτε ἐν τινι περυσινῷ φύλλῳ τῆς «*Ἐπιθεωρήσεως*», ἀνεμνήσθημεν δὲ αὐτῶν νῦν ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ νέων ἀθεμιτοῦργιῶν τοῦ σεβαστοῦ καὶ αὐστηροῦ Θεμιστοπόλου!...

Ἴδου ποῦ κατήντησαν καὶ αἱ ὑψηλαὶ θέσεις τῶν Εἰσαγγελεῶν Ἐφετῶν παρ' ἡμῖν ὑπουργοῦντος τοῦ κ. Βουλπιώτου.

Λόγος Λεβίδου. — Ἐχασαν πολὺ ὄσοι δὲν ἀνέγνωσαν ἐν τῷ χθεσινῷ φύλλῳ τοῦ συναδέλφου «*Συλλόγου*» τὸν λόγον τοῦ κ. Λεβίδου. Εἶναι ὀλιος φωτιά, ὀλόκληρος μία τορπιλλη. Καταρρίπτει ὁ κ. Λεβίδης, ὁ τὰ μάλιστα εὐθαρσῆς καὶ σθεναρὸς ῥήτωρ, ἡ ψυχὴ τῆς ἐφετεινῆς συνόδου τῆς βουλῆς, καταρρίπτει καὶ κατασχίζει τὴν αὐλαίαν ὀπισθεν τῆς ὁποίας κρύπτεται ἀσχημονοῦσα ἡ κυβερνώσα σπείρα καὶ γυνὰ καταδεικνύει τὰ ἔλκη αὐτῆς. . . Ἀρζοῦμεθα ν' ἀναγράψωμεν τὰ περιεχόμενα τοῦ λόγου αὐτοῦ. — Προοίμιον. *Λούσιμο τοῦ κ.*

Βουλπιώτη. — *Κωπαιδικὰ ἀσχη καὶ αὐθαιρεσίαι κατὰ δυστυχῶν ἀργωτῶν.* — *Ν. φιλιππίδης, ἑλληρ ὑπήκοος, στεράζων ἀπὸ 7 μηνῶν ἐν ταῖς φυλακαῖς Κωρ)πόλεως.* — *Ἐτερος ἑλληρ πολίτης ὁ Πασχίδης, πάσχων ἐν ταῖς αὐταῖς ἐρχαῖς.* — *Ζήτημα τῶν σπογγαλιῶν καὶ τοῦ Κεμάλ.* — *Ἐτερον ζήτημα τοῦ πλοιάργου Ἀγαπητοῦ, πολιτοῦ ἑλληρος, ὃ δὲ τὸ τε πλοῖον καὶ φορτίον κατεσχέθησαν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Κεμάλ πρὸ 20 μηνῶν.* — *Ζήτημα καταγγελίας Δούρη ἐπὶ ἐξυβρίσει τοῦ κ. Βουλπιώτου.* — *Ζήτημα Τάκη-Βουλπιώτου, νεώτεροι ἀποκαλύψεις.* — *Καὶ ἐπίλογος μὲ νέον Λούσιμο τοῦ κ. Βουλπιώτου.*

Συγχαίρομεν ἀπὸ καρδίας τὸν νεαρὸν καὶ ἀγαπητὸν βουλευτὴν καὶ εὐχόμεθα ἵνα συνεχίσῃ τοὺς Φιλιππικούς αὐτοῦ κατὰ τοῦ κρατοῦντος καταπτύστου συστήματος.

— *Ἀράγνωτε τὸν λόγον τοῦ κ. Λεβίδου.*

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΖΑΝΕΝ

Ἐὰν ζητῆς κατάργησιν θανατικῆς ποινῆς

Ἐρώτα ἂν τὴν καταργῶν οἱ Τάκηδες φορτί.

Ραμπαγᾶς.